

De „ongeorganiseerde" vrouw komt reclameeren omdat op haar rekening verschillende artikelen tegen hoogere dan maximumprijzen berekend zijn. Het baat haar echter niet veel en de uitwerking op haar winkelier is dan ook vrijwel nihil.

IS SPAREN VERSTANDIG?

„Zeg vrouw, hoeveel betaal jij voor een bloemkool?" — Dat werd een soort examen.

De vader des huizes keek vragend over zijn bril en over zijn krant naar moeder de vrouw, die nog niet dadelijk antwoordde: zij begreep, dat er haar, na haar antwoord: met zwart op wit bewezen zou worden, dat zij te veel betaalde.

„Gisteren nog achttien cent . . . hoeveel 't vandaag zal zijn weet ik niet".

Dit laatste werd er uit slimheid achter gevoegd, daarmee dacht ze een slag om den arm te houden; vandaag kon het immers de prijs zijn, die daar in de krant genoteerd stond! Maar haar kleine list baatte haar niet, zij zag het al dadelijk aan het gezicht achter de krant en achter den bril.

„Zoo, dan betaal je allang zes cent teveel, hier staat het — de officieele opgave van de maximumprijzen, die de minister voor de groenten vaststelde: twaalf cenien voor de beste bloemkool, zes voor een bos peen van vijf en twintig wortels — hebben de onze er zooveel?"

„Dat heb ik nooit geteld . . . maar 't zal wel", en ze dacht aan de magere bosjes, waarvoor ze acht cent betaalde.

„Nu, tel ze eens voor de grap, ik wed, dat je je vergist. Hier, lees dit maar eens, 't is goed het te weten."

Daar stond 't genoteerd, allemaal prijzen, waarvoor zij nooit haar groenten kreeg. En verder nog een krachtige oproep aan alle vrouwen, om vooral niet meer te betalen, en daardoor de venters te dwingen, zich aan die prijzen te houden.

Daar werd gebeld — de groenman, ze zou hem krijgen.

„Wat kost je bloemkool vandaag?"

„Spotprijs, mevrouw, voel is wat een zware, en hard als een kei — zestien cent."

„Dat zijn er vier te veel beste man, op 't lijstje van de maximumprijzen. . . ."

„O, u 't schijnt te weten —nou, ik laat 'm u voor twaalf, omdat het in de krant staat, maar geloof u maar, da 'k er zoo nog geld op toeleg".

Zij geloofde er niets van, maar zweeg, en betaalde haar twaalf centen.

Den volgenden dag het zelfde spelletje. Gauw nog eens een oog in haar lijstje geslagen en toen: „wat kosten je worteltjes?"

„Acht cent een bos".

„Toe, moet ik nu elken dag met mijn krant aankomen? Zes zijn ze waard, en meer krijg je niet."

„Even goeie vrinden, mevrouw, maar ik kan ze d'r niet voor laten".

En tot haar groote verbazing zag de huisvrouw, die dacht, dat 't een kwestie was, van 't er op aan laten komen, en dus niet toegaf, dat de man zijn karretje voortduwde en zonder omkijken verdween.

Hoe kwam dat nu? Wel, de groentenventers hadden met elkaar afgesproken, beneden een zekeren prijs de groenten eenvoudig niet te laten. Zij hebben, zoowel als andere handelaars, de kracht beseft van een organisatie, en tegenover dien bond staat de huisvrouw als enkeling en dus als de zwakste.

Is het niet vreemd, dat in deze tijden, nu er zooveel over bezuinigen wordt gesproken, en de één haar grootere onkosten van het huishouden tracht te dekken, door zelf te verdienen, de ander zit te cijferen en te cijferen om de uitgaven te verminderen, het idee, dat zij als huisvrouw ook een element in de maatschappij is, dat door organisatie zijn kracht zou kunnen doen gelden, nog maar bij weinigen ingang vond?

In verschillende staten van Amerika bestaat reeds sedert eenige jaren „the Housewives' League", een bond, die reeds veel goeds wist te bereiken. De organisatie is zeer eenvoudig. Er bestaat een nationaal comité, waartegenover de verschillende stedelijke comités zeer onafhankelijk staan en zelfstandig werken. In elke stad is de League verdeeld in districten, elk met een leidster aan het hoofd.

Deze heeft als taak, zich van de verschillende inkoopvraagstukken in haar district op de hoogte te stellen. De resultaten worden op de geregelde vergaderingen medegedeeld en besproken, en zoo heeft er een uitwisseling van ondervindingen op dit gebied plaats.

„Uw doel is, de oneerlijke kooplui te bevechten, is 't niet?" vroeg een der toehoorsters aan Mrs. Heath, de oprichtster van den bond.

„Dat niet precies," was het antwoord, „wij bemoeien ons alleen met de eerlijken! Kennen we er een als eerlijk, dan geven wij hem zooveel te doen, dat er voor den oneerlijken niet veel te verdienen overblijft. Wij werken opbouwend, niet afbrekend. Ken de waarde van hetgeen ge koopt, dan is er geen kwestie van overvragen."

Die nationale bond waakt over de beurzen der huisvrouwen. Velen hadden opgemerkt, dat, hoeveel moeite zij zich ook gaven met zuinig koken, spaarzaam branden, vlijtig naaien, zij bitter weinig resultaat van haar voortdurend zorgen hadden. Er was ergens een financieel lek, dat niet gestopt kon worden door de degelijkste huishoudelijke kennis of de grootste zelfopoffering.

Mrs. Heath heeft dit lek gevonden en de huisvrouwen opgeroepen tot het stoppen ervan. Het lek was niet binnenshuis, maar buiten de keukendeur; de huisvrouw heeft jaren lang gezwoegd en gespaard, alleen om buitenstanders te bevoordeelen. Zij dacht baas te zijn in haar huishouden, meesteres over al haar helpers, de leveranciers, en feitelijk was zij hun onderdaan, die kon betalen, den prijs, dien zij goedvonden te vragen.

Nu zijn we in oorlogstijd, en voor vele levensmiddelen zijn maximumprijzen vastgesteld. Dat heeft wel in vele opzichten geholpen, maar gevallen, zooals met den wegloopenden groenman doen zich nog dagelijks voor. Wij worden overvraagd, weten het, maar staan er, alleen, machteloos tegenover.

En na den oorlog, wanneer alle wegen voor den handel weer vrij zullen zijn, wanneer de wereldmarkt weer in volle fleur gaande is, en er geen reden meer zal zijn de levensmiddelen zoo duur te houden; wanneer er, van overheidswege geen prijzen meer worden vastgesteld, wat zullen de huismoeders er, ieder afzonderlijk, tegen kunnen doen, wanneer de leveranciers eenvoudig bij de oorlogsprijzen blijven, en onredelijke winsten maken, ten koste van menig moeilijk uitgespaard penninkje?

De manifestaties, die de vrouwen onlangs in Amsterdam en andere plaatsen tegen de duurte hielden, wijzen al op een wakker worden van het gevoel: eendracht maakt macht, bij de huisvrouwen.

Moge het spoedig tot een ernstige organisatie komen, waardoor de vrouw, gewapend met waren- en waardekennis niet meer als enkeling tegenover den koopman staat, met een onzeker „is dat niet wat erg duur?", maar waardoor zij deel uitmaakt van een bond, die dicteert, en die, omdat hij vele duizenden leden sterk is, gehoorzaamd zal worden.

H. S.

Het bestuur der „Vrouwen-organisatie" komt den winkelier, die, thans aan een „georganiseerde" vrouw, te veel berekend heeft, uitleg vragen en hem vertellen, dat zoo hij met deze practijken wenscht voort te gaan, hij geboycot zal worden. Of de man nù echter van houding veranderd is!

Op een „officieel" onder-onsje deelen de huisvrouwen elkaar hun ervaringen op economisch terrein mede, waarbij blijkt dat het telkens wederkeerend thema is: „beetgenomen".

Kleine Gedachten.

Leven is een kunst. Er zijn menschen, die die kunst nooit leeren en daardoor niet leven, maar geleefd worden.

Hoe vrij wij ons gevoelen, hangt slechts daarvan af, hoeveel ketenen wij kunnen dragen zonder het te bemerken.

Men gebruikt dikwijls vele woorden om er één uit te wisschen.

Er zijn gedachten en wenschen, welker meester men moet worden om niet hun slaaf te worden.

De mode is een tyran, die allen gebied te dragen wat slechts enkelen kleedt.

De vrouwen trippelen, maar hun verstand doet reuzesprongen.

Vaste en sterke tanden zijn nuttiger dan een groote mond.

Een hopelooze toestand! Alles wordt duurder: de winkelier rekent méér dan hij mag en de inkomsten blijven onveranderd. Rest slechts één uitweg: organisatie.